
Victor Emanuel Twee

‘De teerheid van de alledaagse dingen’

‘Geen dag zo mooi, of deze is geleefd’

‘Al het geschrevene berust in de verbeelding.’

Victor Emanuel, 2012

*

‘Wo das Wasser fließt das Panzer gießt.’

Erwin Johannes Eugen Rommel, veldmaarschalk

*

‘Wie streeft naar het goede, wordt door de goede tijd achterhaald.’

Victor Emanuel, 2012

*

‘Een tocht naar een bestemming gaat altijd over vreemde grenzen.’

Victor Emanuel, 2012

*

'Een enkele schone gedachte is alles wat onze wereld
vervuld.'

Emanuel Goedhart, 2012

*

'Het gaat niet fout, het gaat anders.'

Victor Emanuel, 1989

*

Gelukkigheid,

*Het grootste goed is het saam geluk, het leven en de
liefde.*

*Een groter goed is oprechtheid in zijn teerheid
voortgeleefd en samen gekoesterd, al doen groeiende
het saam gevonden geluk.*

Victor Emanuel, 2013.

Lieve Melis,

Vandaag wil ik je alle sterkte wensen bij het onderzoek
in het Academisch Medisch
Centrum.

Graag was ik bij je geweest, maar helaas heb ik
vernomen dat mijn ex man Victor

Emanuel weer eens aangifte tegen ons doet.

Wordt die man daar nou niet eens vermoeid van, alle
strevingen tegen ons gaan zijn
eigen pet immers ver te boven.

Hij is en blijft een nul, voor ons, zijn familie en onze
vrienden bij het kantoor van politie.

Ons geheim zit diep van binnen en wordt gevoed door
de liefde

Een liefde die de mensheid van dit witte beest zal
moeten verlossen.

Bewaar je hart voor mij tot op onze volgende
ontmoeting.

Niemand spreekt en wij krijgen alle tijd, dus neem jouw
tijd om te herstellen en doe
de familie van Victor de groeten.

Wij mensen van goede bedoelingen zijn niets zonder
grote hulp van binnen de
sociale kring van Victor.

De recente gepleegde menselijke offers over de
landsgrens zijn een dankbare pauze
die je goed moet gebruiken mijn lieve Melis.
Hun lichamen liggen veilig begraven en de bommen die
hun kogels dragen zullen
zwijgen voor het aftandse recht dat zich van een
heerlijke corruptie bediend.

Het enige dat Victor voor elkaar krijgt is dat hijzelf steeds
meer in elkaar wordt
geslagen.

Vanuit zijn standpunt uit moet de hele wereld wel zijn
prijs hebben en dat diezelfde
prijs bijzonder laag is.
Laag bij de grond met ons te verstaan.

Ik denk aan je als geen ander.

Veel sterkte en ik weten zeker dat iedereen van ons en
jouw beminden aan je denkt.

Liefs en vaarwel,

Altijd de jouwe, Aline Vlinder.

Meisje,

Zacht roffelen haar slippervoeten
Teer zomerjukje zwierig gebruind
Rond speelse benen

Oren horen een bekend naderen
Ploffende geluiden
Rijpe vruchten vallen neer

Onder mijn dochters voeten
Teer spattend de naakte slak
Eens proevend van rijpe vruchten

Aardbeien van mijn hand
Aan vochtige aarde onttrokken
Liefdesblik van mij naar jou

Ketsend op de naakte tuintegels
Nat van blauwe waterbanen
Getrokken in malse zomerbuien

Zacht gevangen stappen
Van een voortschrijdende tijd
Als minuten zijn verstreken

Terwijl ze zachtjes vraagt

Mag ik weer naar buiten papa
Daar ben ik net nog niet geweest.

*

Victor Emanuel,
Zomer 2007 in de hof.

‘In aanschouwing van zijn dochtertje.’

Rodos

Het kind

Hoofdstuk 1

Eerste kinderjaren

1

Is het mogelijk om een half of een heel leven te vangen in woorden.

Terugkijkend blijft het verhaal waarschijnlijk hangen in verbeeldingen.

Fantasieën van een gedroomde werkelijkheid.

Neemt u het volgende dan maar niet al te serieus, dan kan de werkelijkheid voor velen dan toch nog meevallen.

Vader Peter werkte in het grootmetaal en zijn moeder Corine was een gewezen kapster.

Samen zorgden zij voor het grote welbevinden van hun jonge zoontje.

Hij kwam na drie maanden tot bewustzijn en herinnerd zich altijd nog het spartelen en duwen van zijn twee nog even kleine broertjes in de warmte van hun moeders buik.

De wereld was daar donker en onprettig met veel bijgeluiden die de jonge jongen niet kon plaatsnemen.

De moederschoot was zeker geen veilige plek waar hij altijd wilde blijven of waarnaar hij terugverlangde als boreling in de wieg.

De geboorte na het verschrikkelijke sterven van de twee andere buikgenoten in gekrijs en geduw. Een plotseling draaien en neerdalen in een vreemde positie waarin Victor zichzelf als baby gedwongen zag.

Diep donker en zwart werd de wereld voor zijn ogen. Toen hij in de wieg weer tot bewustzijn kwam een paar dagen later werd duidelijk dat de geluiden een herkomst en een gezicht hadden.

Van het ene gelaat hield hij, van het andere gezicht niet.

Het eerste beroerde moment dat Victor doormaakte was de poging van zijn vader om hem te wurgen.

Veel later leerde de jongen als man dat dit bij sommige gevallen normaal is.

Het wijst op een afwijking in de hersenen van de jonge vader.

De affectieve binding van de vader met de baby komt tot stand door een hormonale toestand.

Victor kende die afwijkende bouw gelukkig niet.

In alle opzichten leek hij op zijn moeder, een telg uit het Huis van Juda.

Haar vader was bij leven de Koning en hun kinderen zijn erfgenamen.

Met de erfenis kwam een groot gevoel voor verantwoordelijkheid en empathie.

Voor een leven teveel, en dat was nu ook Victors lot.

De grote intelligentie die door overerving in de leden van het Huis aanwezig was, was voor hen als een opgelegde vloek.

De Koning was in de lijn altijd begiftigd met het zicht in de tijd en de grootste geestelijke spirituele gaven.

Een talent dat door de inrichting van de geldende samenleving bepaald werd door verveling en een intense rusteloosheid.

Jong viel daardoor de kroon op Victor' hoofd.

Tijdens de begrafenis weigerde zijn moeder de kroon, Victor nam hem aan en het gewicht werd direct voelbaar.

Terwijl zijn hoofd bonkte in de kist had de oude koning gelijk gehad, over de dood heen.

De mensen om Victor heen wilden slechts consumeren en dat consumentisme werd in de jaren van Victor zijn geboorte voor het eerst voelbaar in het Hollandse Landschap.

De eindeloze gare herhalingen van een gekookte alledaagse alledaagsheid.

Lange lome dagen in het hertenpark volgden.
Victor was er vaak samen met zijn moeder.
Met de wagen en het kind de stad in, naar het park.
In mijn handen houd ik een vergeelde foto van hen, kind
in de wagen met trotse ouders in het net.
Victor zag door al die uitstapjes de parkdieren vaak en
daagde hen soms uit.
Een kloeke statige mannetjespauw stond ooit in het
midden van de hertenweide duitdagend naar mijn
jongen uit te kijken.
Victor uitte een luide kreet om hem te tarten.
De pauw keek woest verenwaaierend en dreigend naar
de schreeuwende Victor.

Daarbuiten was het fijn.
'Ik ga toch niet tegen muren van de flat aankijken als we
ook van het groene park kunnen genieten?'
Zijn moeder ging er op uit met haar gezinnetje.
Soms gingen ze ook naar de Molen van Piet, op de
stadswal.
De statige stenen molen verscholen in het groen van de
bomen.

Victor ging ook een keer met zijn hele klas een dagje naar de molen van Piet toe.

Tijdens dat uitstapje zag hij toen voor het eerst een levende schildpad.

Eng vond hij het vreemde dier wel.

Onder zijn benenhuls had het beestje vast allemaal kriebelpoten, net als de kriebelbeestjes onder de vuilnisbak op hun balkon.

Tallose uren wandelde hij op deze voorbije dagen door Meerstad.

Op de terugweg met zijn moeder kreeg hij altijd een kleine auto, waar hij thuis steevast de banden vanaf haalde.

‘Kijk! Dropjes mama! Lekker zacht.’

De kleine jongen beet erop, het rubber veerde dubbel.

De grote kinderwens omvatte een klein bandje, alles was zwarte drop.

‘Autodrop.’

Lucia herinnerde mij aan mijzelf; haar zoontje ‘fotografeerde’ in zijn spel al heel jong.

Een zoeklicht vooruit naar zijn grote toekomst.

Veel had hij in zijn mars, net als mijn dochterlief.

Als volwassene fotografeerde Victor later de dingen om hem heen.

De kleine omgevingen rond zijn brede denkwereld.
Geplaveid met ronde trommelstenen, voorzichtig en
aandachtig gekozen te midden van de bergen
weggeworpen groenafval.
Corine had haar omgeving.

Een eigen klein paradijs waarin de jongen kon groeien.
Liefdevol werd hij liggend op een wit vachtje op de
grond door Corine geportretteerd.
Het zachte schapenvel waarop de liefde van haar leven
werd neergelegd.
Het was heerlijk om de droom zo klein te kunnen
houden in die voorbije dagen.
De dagen voordat de loot zou gaan bloeien.
Tientallen jaren voorat hij tot wasdom zou komen.
Victor was in die tijd nog maar een baby en ervoer de
camera kennelijk nog als een vreemd ding.

Een zwart groot oog waarachter zijn moeder zich
verstopte.
Met grote ogen nam de jongen alles in zich op.
Met zijn handen deed hij haar dan na.
'Klik.' leek hij volgens hen dan te willen zeggen.
Als peuter kreeg hij later al snel een 'eigen' oude
camera.
Met het oude apparaat was de jonge jongen erg blij.

Hij bleef zich maar afvragen hoe dat ding nou precies werkte.

'Hoe werkt hij nou mama, komen er dingen uit?'

Lucia en ik zagen hem prutsen.

Hij kreeg het niet voor elkaar om ook maar één foto van ons te nemen.

Steeds denk ik verder terug.

De eerste woordjes en zijn babytijd altijd slapend in de rood witgeblokte hemelwieg.

Ik droom weg bij die verloren dagen.

Hij rook zo zacht en zoet, de lieve jongen.

In die tijd dat ik hem als oma op afstand stil kon bekijken.

Vlak na zijn geboorte lag Victor daar voor ons op de pronk.

Als echte liefdesbaby.

Victor' s vader had donker bruine ogen die niet het blauw van de moeder weerspiegelden.

De baby Victor moest het met zijn moeders blauwe ogen doen.

Mijn man had dezelfde blauwe kijkers.

Peters moeder was soms een beetje beangstigend.

Haar zoon lette altijd precies op de gedragingen van zijn moeder.

Zij was een geboren Joodse, dat zag ik gelijk.

Van mijn man zag niemand het geheim; Van wat wat van binnen zit zwijgt de eigenaar gewoonlijk.

Voor gewone mensen is intelligentie een aanstoot en voor de machtigen een vloek.

Zwijgend keek ze een ogenblik naar het kleine nest.

‘Het is ook geen mooi kind en ook geen echte Emanuel.’ Ze spoot al pratend als een Tarantella haar gif uit in haar zoon.

Onderwijl al tastend net iets te dichtbij komend.

Ze wilde met haar voze woorden het jonge rozerode kind klaarblijkelijk offeren als eersteling.

Peter: ‘Hij is mijn kind niet!’

2

Enige tijd heb ik Aline vlinder nu al aandachtig zitten luisteren en lezen.

De woorden bevallen mij niet, er is op papier meer te vertellen dan over de reeds beschreven oppervlakten. Kleine geboorten als de mijne kunnen op deze aarde hoon verwachten.

Een misgeboorte was Victor zelfs in de ogen van de vader, zijn Vader is altijd met hem.

Victor kent zijn hand in de dingen, dat weet ik.

Ik voel dat de wet op de tafels zoals deze onder ons is
door hem zal worden bewaard en doorgegeven.

Tot Maranatha.

Voor mijn dochter is het anders met haar man.

In hun ogen was het hummeltje een stille wenk de
grootsheid bezijden de wachtende oevers van het leven.

Ik had de erfenissen ook.

Was mijn leven maar niet net als de zijne, al vroeg in de
andere richting gegaan.

Zwijg erover.

Zo kom je door de winter.

Tot de olijfboom ooit gaat bloeien.

Kon ik maar weer van hier weggaan, er is nog zoveel te
doen.

Iedereen zegt immers dat ik gek ben.

Het is niet zo, dat zweer ik mijn God.

De jaren waarin in mij het uiterste is betracht.

Spreek ik zelfs nu nog tegen de stilte?

Kan iemand mij horen?

Ik wil weg, van hier.

De zon daar buiten, schijnt buiten mijn leven.

Dochter Corine vond haar zoontje een mooie baby.
Stil aan de zijlijn keken vol liefde.
Het kleine hummeltje met zijn donker blauwe ogen.
Victor was zeker een kind van hun bloed.
Tijdens de jaren van de oorlog en de jaren erna was een
dergelijk verhaal eerder als een vloek, dat is zo gebeven
tot op heden.

‘Dit is ons eigen kind.’ zeiden zij vol liefde.
Het wolkje kroop kwijlend over de harde beige kokosmat
van de huiskamervloer.
Vier hoog boven de grond.
Buiten de weiden rond Meerstad.
De oase aan de randen van de grote stad.
De kleine stevige baby jongen was al heerlijk gewend
aan de kleine intieme huiskamer van mijn dochter en
schoonzoon.

Wat kon Victor als baby van dit alles verstaan?
Zonder dat zijn jonge ouders dat beseften onthield hij
het hele levensverhaal.
Victor was blijkbaar een schrander kind.
Een wereld die hij niet kon verwoorden.
‘Als ik gisteren hier was en jullie daar, dan kunnen wij
samen in de toekomstige tijd elkaar ontmoeten over
dezelfde weg.’

Verward klonken deze nieuw gevormde indrukken van Victor als driejarige.

Zijn geduldige moeder liet het zo.

Ik ging uiteraard ertegen in en begon mijn leven op die plaats.

Langzaam ontdeed ik hem van zijn tederste herinneringen totdat alleen de kwaadheid overbleef.

Er bleef niets over.

‘Om gek van te worden.’

Iedereen zegt dat het ook zo is, dat ik gek ben.

‘Melis alstublieft, schrijft u terug.’

‘Bent u mij vergeten, Aline die alles voor u heeft gedaan.

Bent u te ziek?’

‘Ik vraag nog wat schilderijen van Victor, ik kan deze zelf niet maken.

De vraag naar mijn werk is goed.

Het zetten van mijn signatuur heb ik goed geoeffend.’

‘Gisteren kocht ik een auto en heb mijn studie afgerond

en dan te bedenken dat mijn

handen maar niet bij het geld konden komen dat in zijn

atelier stond.

Vanavond drinken wij iets, en toosten op ‘De Sukkel!’

Wij zijn aan het winnen, iedereen geloofd in onze zaak,
samen verpletteren we alles
Recht en rede hebben we gebogen en zijn ouders en
familie staan aan onze zijde.
Laat hem maar praten, het spreken doen wij.
Wij fluisteren Vrouwe Justine in wat Waarheid is, ons
Verhaal.
Wat mij overigens nog wel bezighoud is mijn
vingerafdruk op de lucifer en de voet
afrukken en kogels in de bomen bij de Duitse
Treintjesberg.
Gnomen, de kwade Dwergen dat zijn wij.
Wij kruipen via het leven onder de Wet door, gehuld in
schaapskleren.'

4

Tijdens lange zomeravonden kwamen de gesprekken
goed op gang.
Samen met zijn vrouw en een goed glas wijn.
Victor: 'Ons Kind is volgens mij begiftigd met taal.'
Een verbaasde geamuseerde blik vult de kamer vol van
liefdevolle gloed.
Ze waren samen, samen één.

‘Hoe kom je daarbij, had je naar de kleine gekeken?’ ,
zijn vrouw lacht liefdevol met zachte lichte stem.

‘Ik zie in haar wat ik zelf ooit voelde, een hele wereld
achter haar ogen.’

Het glaasje rode vocht walste honingdruiwend in de
glazen.

‘Een mooie fles van een goed jaar.’

‘Je hebt hem goed uitgezocht Victor, een lekker wijntje.’

‘Kon onze kleine prul al vroeg zien?’

‘Veel eerder dan de wetenschapper dat aanneemt?’

‘Corine had er wat literatuur op nageslagen maar niets
van dit alles.

Geen tittel nog jota hierover.’

‘Zouden meer mensen dat vinden, denk je Victor?’

‘Ik denk het niet Wit Beertje, het gevoel is tamelijk
terzijde dat van de wetenschap.’

‘Taal wordt immers pas spraak als het kind er oud
genoeg voor is.’

Victor zei er later tegenover mij het volgende over:

‘Voorwerpen moesten door het jonge kind voorzichtig
worden geplaatst in zijn geestesruimten en vervolgens
aarzelend benoemend, zet het kind zich voort via het
pad van de ontluikende tijd.’

De beleving van taal en tijd zijn een.

Zijn binnenkamer werd langzaam gevuld met beelden van herleidbare dingen.

En plant van zijn vader of een bijzonder werkje van Liesje.

Zorgvuldig koesterden haar ouders 'het alles' van hun kleine dochttertje.

Voor in het nu.

Straks kwam later toch wel voor hen.

Aarzelend dacht ik terug aan de tijd dat Victor nog een baby was en niet die jongeman die zichzelf reflecteert.

Vroeger, wat was er allemaal gebeurd.

Welke dingen had ik gemist, terwijl ik zo naar het nu keek.

Corine vertelde mij ooit dat Victor 'papa' had gezegd, toen zij met hem alleen was.

Zijn vader was een dag van huis voor zijn werk.

Het voorwerp 'Papa' was niet in de ruimte, maar werd er door het kind zelf binnenin geplaatst door het zelf te benoemen.

Alfa en omega, begin en eind.

De jongen was die dag door de tunnel van de spraak gekropen, zoals wij dat allemaal hebben gedaan.

Groot en klein.

De doorbraak in zijn kleine denken.

De spraak van het opgroeiende kind.

Als kinderen leren spreken ervaren zij de abstractie.

Het eerste woordje kwam indertijd tamelijk aarzelend.

'Papa.'

'Papa.'

Zijn moeder schreeuwde blij, mijn dropje wilde gelijk niets meer zeggen.

Dat zwijgen duurde twee lange weken.

Toen opende het venster op de wereld zich voorgoed.

Victor zou nooit meer zwijgen vanaf die ene dag.

Als man denkt hij vaak terug aan het moment van eerste bewustzijn, diep in de schoot van zijn moeder en nadat hij had leren praten.

Papa.

De dag waarop het leven echt een aanvang nam.

Spreken was voor hem alsof er een deur open ging.

Taal die er in het hoofd altijd al was geweest.

Al die tijd hadden betekenisvolle woorden alleen in zijn hoofd geklonken

Nu was hij zover dat hij zijn eerste woorden kon gaan spreken.

De tocht naar buiten was begonnen.

‘Klein beginnen en groots eindigen.’

De sigarenrook uit mijn mans mooie zacht rond
gewelfde mond kringelde vrij omhoog.

Altijd vol vrolijke Jiddische woorden en wijsheden, uit de
oude vooroorlogse buurten.

Specie voor het huishouden.

Voor het potje in de keuken.

Het cadeau lag pronkend op de lage glazen tafel naast
de ronkende oliekachel.

Mijn man mocht van mij zijn typische termen niet uiten.

Niemand mocht het indertijd weten.

De schande was te groot.

Hij wilde wel, maar ik was ertegen.

Het gebeurde dus niet in die dagen.

De schrandere Victor echter pikte het op.

Nog voor zijn slapende zuster of Zijn bange broertje.

De erfenis van zijn grootvader en moeder.

Het grote zwijgen was allang begonnen in de oorlog al.

Ons ongeluk hadden we aan hem te danken.

Aan Mijn Lieve Man.

Voor hem schrijf ik nu, omdat ik hem eindelijk ben gaan
begrijpen.

Na al die tijd die voorbij is gegaan.

De Profetie der gewoonen Menschen.

‘Stil, vader slaapt.’

De buurman lag op zijn grote bed.

Kinderen slopen de huiskamer in voor de televisie.

Victor installeerde zich als peuter elke avond voor meneer de Uil uit de Fabeltjeskrant.

Met een bekende knipoog; samen kijken naar het grote eindslot.

Zo kinderlijk eenvoudig is het lieve leven niet altijd.

Victor was een ui, er bleef niets van over toen men hem afpelde

Terug in de tijd...

Buiten hoor ik de auto's rollen over de brug, naar mijn geriefelijke huis in de stad.

Mijn prachtige Jeruzalem, het Koestad met de twaalf poorten.

Met een andere man heb ik wat kinderen maar de mannen blijven komen.

Het een heeft het ander niet verdrongen.

Als mijn lief erachter komt is hij niet lief meer voor mij.

Mijn bezit is het hart waarop mijn kinderen rusten.

Mijn liefde is de gekoesterde haat tegen de vlinder die ik ooit wilde zijn.

Victor geloofde in mij en wilde mij niet zien als Vlinder en ik vloog erdoor.

Door zijn hart de wereld in.

Geleefd heb ik duizend maal en gedood, gebrand sticht
en gemarteld in de alwetende bescherming van Justine.

Het fijnste was om Hem te zien lijden, mensen tegen
Hem op te zetten.

Heerlijk om zijn ballen te kunnen spietsen met
cactusdoorns terwijl hij veilig bij zijn ouders dacht te zijn.

Zijn ouders hebben mij het vertrouwen gegeven.

Ik had hem moeten doden, wie had hen geloofd?

Domme pionnen geloven niemand.

Ik ben een stuk, een begeerd stuk.

Nog altijd in de liefde van haar God: ' Melis.'

5

Het spelen in de bloemperken voor de flat liet het leven
voort kabbelen over eindeloos door de tijd gevlakte
banen.

Zij groeven diepe gaten langs de randen tot onder de
struiken van het perkje.

Tot grote ergernis van de plantsoendienst van de
flatwijk.

Alles moest immers netjes en egaal zijn tussen de oude
hoge blokken.

Orde en netheid in de kleine achterstandwijk van het
grootmetaal.

Er was voor de kinderen van de arbeiders niet veel om mee te spelen in Meerstad tussen de kale hoge flats.

Een paar kale klimtrekken van afgekloven koud staal die pronkten aan de overzijde van de asfaltstraat.

Zijn zusje was er een ware heldin op.

Hangend keek ze ondersteboven naar de wereld.

‘Kom ook zo hangen Victor, het is gemakkelijk.’

Ze was sterk als Massada, onze kleine grote meid.

Hoge witte flats in de verte langs de zoom van de wijk, bepaalden het zicht.

Op de toekomst, het leven voor ieder die erin opgroeide.

Bij de witte flats verderop was water.

Daar kwam Zwavelman vandaan.

Een man die zich niet door de rede en zede liet leiden.

De ploert.

Hier voelde hij zich thuis.

Schuimend bruin vocht waar de bewoners hun vuilniszakken in lieten vallen.

Niemand scheen oog te hebben voor de pure schoonheid van het vallende licht tijdens elke verstrikkende dag.

Licht dat over de weilanden scheen die aan de overzijde van de snelweg de barrière vormden tussen het hier en een dromend ginder.

Naar de verre horizon verlangde mijn kleine Victor heel vaak.

‘Kan ik daar later ook lopen?’ vroeg hij dikwijls als de koeien loeiden door de stilten van de schemering.

Wanneer de snelweg tussen hen en de weiden leger werd.

‘Nee schat, daar lopen andere mensen dan wij.

Zij zijn anders.

Kijk naar jezelf, heb je een overall aan?

Ben je een boerenjongen?

Houd je maar bij jouw kamer, dat is beter voor je, mijn lief.’

De jongen begreep de vreemde ontwijkende woorden niet.

Grote mensen konden toch immers kiezen.

Waarom de kleinen niet?

De grote groene woestijn van Meerstad was voor de jongen een geheim en geheimen moesten doorkruist worden.

Victor wilde alles kennen en dat doet hij nog steeds elke dag

De kinderen vermaakten zich vooral in de bloembedden voor de massieve steenklompen.

Stiekem speelden zij ook in de bosjes langs het water
achter de flat.

De bebouwing langs de snelweg bij de grote rotonde.
Verstopt voor kijkende bezorgde ouders.

Het was er vaak stil, niemand kwam er buiten een
handjevol klein grut.

Nu staat er in de buurt groot het stadion van Meerstad
waar de plaatselijke club de wedstrijden speelt in de
landelijke competitie.

Een beladen stille polder vol geheime geschiedenissen.
Hier keek Victor in zijn jonge jaren overheen en
droomde weg over de verre groene velden.

Jong als hij was wilde Victor al snel alleen naar school
lopen, tot Corine haar grote verbazing

‘Ik kan het best wel hoor mama.

Gewoond de straat uit en dan de hoek om.

Dan ben ik er.

Dat is toch makkelijk mam?’

Net als zijn dochtertje Lisa nu, wilde de jonge jongen zijn
moeder alleen maar een keer mee om haar de twee
‘Linken’ te laten zien.

Twee hoog blonde meisjes die als tweeling in zijn klas
zaten.

Hij zag ze voor het eerst bewust toen ze jarig waren.

Twee witte kopjes in een rood pakje op één stoel
balancerend voor de lachende klas.

Het was een bloedrode dubbele dag, vol warmte en
vrolijkheid.

De "Linken" tweelingmeisjes uit zijn klas, waren tot zijn
grote verbazing in één keer samen jarig.

Een nieuwe heugelijke gebeurtenis die Victor opnieuw
aan het denken zette.

Niet alle kinderen waren niet als zichzelf in zijn klas.

Zou dat elders ook zo zijn?

Deze twee meisjes hebben kennelijk elke dag elkaar om
mee te spelen.

Samen even oud, uit een enkel lichaam gesmolten.

Ze waren kennelijk zo nooit echt alleen in hun grote huis
kamer.

Zoals hij dat wel was.

In het hoekje op de grond voor de grote zwarte kachel.

6

Op een dag in de winter was de juffrouw anders bezig bij
hen in de groep.

De gordijnen gingen dicht en er kwam een langwerpige
ding op de tafel dat zij ook nog aanstak.

Ze noemde het ding 'Kaars.'

De hemel kleurde buiten Diepblauw en het gezicht van de juf Purper.

De juf begon op de klas in te praten en haar klas te vertellen van een zekere god.

De man hoog in de wolken, in de lucht boven ons.
Hij keek naar ons en zou ooit naar ons toekomen, ijl zwevend op een wolk van goedheid.

Victor onderbrak haar op het moment suprême.

‘Hoe kon daar boven nu een man zijn.

Een man kan daar immers niet blijven hangen?

Zijn juffrouw slaakte een verschrikte kreet.

‘Heeft hij soms een vliegtuig’

In zijn hoop het tij te keren en de spanning te breken.

Hij zag de wereld rondom hem heen groen kleuren, de kleur van de vreemde man.

Een faraogodheid uit de platen uit de hoge kast die zijn vader vroeger aan hem had laten zien.

De Mastaba’s van het oude Egypte.

Hij was de enige Jood die zij hadden kunnen zien sinds lange tijd.

De juf schudde de slapende Victor.

Victor keerde plots terug vanuit de droom in zijn eigen kleine kleuterklas.

Zijn nog jonge juffrouw keek nog steeds vol afkeer naar hem.

‘Als hij daar boven nu eens in een vliegtuig zit. Maar dan moet hij wel een keer naar beneden. Om te tanken bijvoorbeeld.’

De juffrouw bleef nog altijd verstoord in zijn richting kijken.

In haar beleving was hier geen enkele vraag en zeker geen twijfel mogelijk.

‘Je weet toch waar God is, je moet dit leerstellig geloven.’

Venijnig beet ze haar woorden de jonge Victor toe. Ze bedoelde het zo goed, maar de jongen begreep haar niet.

‘Er is hier geen plaats op deze wereld voor kinderen die zoveel menen te weten.’

Ze kreeg een zacht roze kleur en knorde in de aan schijn even voor Victor.

Op al zijn vragen kon zij zo lief antwoorden.

Volgens haar was God niet ‘echt’ een man, maar dat Hij wel daarboven was.

Boven ons aller mensen.

‘De Wolken?’

Even keek mijn oogappel op naar boven, daar zag hij
slechts de zoldering van het klaslokaal.

*

Anders leven,

Zonder jouw aandachtig
Ronkende motoren tussen
Smalle straten de grote
Cirkelende rotondes
Zie ik mij weerspiegelt
Verloren in de stilte
Vanuit groende grazige weiden
Ons nooit veranderende
Ronkende woonkamerraam

*

Huis in de wolken

7

Aan het koele heldere water beleefde Victor op vierjarige leeftijd nog een ervaring met de grote wereld die ons volk altijd vreemd is gebleven.
De wereld van de andere mens, de niets ontziende gene donkere zijde.
Het gewetenloos kwade in de mens.

Zwavelman.

Mijn man kringelde in de rol van Grootvader rook als daden en gebeurtenissen van vroeger te spraken kwamen.

De oorlog en de tijd erna.

De verwarde zacht grijze jaren van de oorlog.

Gewezen mensen, goed Roze Rood en iets minder goed Licht Bruin.

De politieman die met negen anderen had geweigerd Joden en onderduikers op te pakken.

Met negen anderen was vastgezet in de dodencel.

‘Eén komt er niet terug.’ die ene politieman op de dag van hun transport naar de dodencel.

De kille Duitse gevangenis, als enige zou hij die hel niet overleven.

Zoals gewoonlijk zag ik Victor op een morgen vanuit het bovenraam vredig bezig met een bezigheid die hij deelde alle kinderen uit de buurt, het uitgraven van de bloembakken aan de straat.

Er had rumoer geklonken.

Er kwam voor mijn wakende ogen een groepje kinderen om hem heen staan.

‘Samen op naar het water achter de flat.’

Op de trap hoorde ze het nog nagalmen

‘Als je niet meekomt dan krijgen we geen snoepje.’

Steels keek het meisje mijn Victor aan.
De kennis sprak uit zijn donker blauwe ogen.
Haar blonde haren waaiden even op in de zwakke
zomerwind.
Ze wachtte op zijn antwoord en zonder dat zou ze hier
niet zijn weggaan.
'En?, Victor.'

Even leek hij van zijn stuk gebracht.
Ze zag er leuk uit, haar glans en haar nieuwe mooie
kleren.
Zo zag hij zichzelf of haar immers nooit.
Ook niet bij mij.
'Krijg je thuis dan geen snoepjes van je moeder?'
Victor was toen verbaasd; hij wroette ondertussen met
zijn handen door de aarde.
Het meisje: 'Nee, zulke lekkere snoepjes krijg ik niet.'
We krijgen andere snoepjes.'
Even twijfelde Victor zichtbaar.
In zijn goedheid wilde haar in zijn slechtheid wel een
plezier doen.
'Goed.
Ik kom met jullie mee.'

Victor ging met hen mee naar de bosjes aan het water.
Ze pakte hem tijdens de tocht blij vast en trok zijn lijf uit de bloembak.

Snel liepen ze in de richting van het tunneltje dat onder de weg door voerde, naar het wachtende water.

Op de plek zag Victor een man.

‘Wat doet u hier.’

‘Ik sta op je te wachten, mooie jongen.’

Zijn platte gezicht met grote neus was zo oud als dat van zijn vader en krulde treurend omlaag in de mondhoeken.

Onprettig ogend gezicht in het licht van het water naast hen, alleen al vanwege zijn getuite mond in het van zichtbare hebzucht afgevlakte gezicht.

Een moment keurde hij de aangevoerde waren.

‘Je bent precies het materiaal wat we zoeken.’

Met zijn hand maakte hij in de lucht een vreemd gebaar. Achter de kinderen stond stil zijn partner, evenals hijzelf een groot liefhebber van de kinderliefde.

Zij konden rustig hun gang gaan, er was niemand die bezwaar maakte tegen hun objectieven met het grut op de straten van Meerstad.

Het meisje met de lichtblonde haren vertelde Victor na het godsteken van de lieve man wat er van hem als mooie jongen verwacht werd.

Mijn rijke ervaring met de daden van Victor spreekt hier voor zich.

Hij draait er zich weer uit.

De holle bolle kond van schuld.

Met twee voeten in de zuigende modder ging ze stevig aan de rand van het water staan.

‘Ik wil in het water geduwd worden, dan trek ik jou in het water.

We moeten als we nat zijn elkaar uitkleden.

Ze keek hem verwachtingsvol aan.

Haar blik is Victor altijd bij gebleven, al verbleekte het hele moment in de tijd die verstreek, het lieve leven werd anders te zwaar.

Eerst kleed jij mij uit en daarna doe ik jouw kleren ook uit.’

Haar ogen glommen bij de gedachte aan het snoepje dat zij zouden verdienen.

Dat wisten zij naar ik meen heel goed.

Victor wist het toen heel zeker, het was fout om hier te komen.

Zo dicht bij het koele grijzende nat te zijn, lichtjes op de rimpelingen van de golfjes.

De auto's aan de andere zijde van de brede sloot.

De stuiken hielden over het water en onttrokken het groepje kinderen en de mannen enigszins aan het gezicht.

Al stonden deze mannen bij duizenden en honderdmaal met snoep aan de zonnige voorjaarswaterkant.

De man keek net als mijzelf nu verwachtingsvol toe.

Naar mijn verwachting ging het toen gebeuren.

De tijdspanne brak.

Tijd was iets vreemds.

Een eindeloze herhaling van zetten; pad staan op het schaakspel van het leven.

Steeds de drietallig herhaalde zet; een gelijke herhaling van dezelfde situatie in schuldige kennende ogen.

Het kind in mij was de beschouwer van dit alles.

Opgewonden kijkend met mijn nerveus trillende mondhoeken.

Ik zie nu het hele schouwspel weer voor mij in mijn werkkamer.

Ik was nog maar een kleine Aline.

Twee jaren oud en even weg van mijn zoekende moeder.

Er werd een naam geroepen, deze naam zette zich vast in mijn geheugen.

De donkere kast van waaruit de spullen komen;
stoffering van de levenskamers op mijn gezette tijden.
De levende kamers van mijn huis.
Elke ruimte is anders en doet mij denken aan een groot boek.
Wijsheid en kennis maken mijn wereld overzichtelijk en kraakhelder.
Een mijmering vanwege het tuinzicht; liever gezegd, het pijnlijk ontbreken aan enig doorzicht.
Daarom schrijf ik nu.

Ik wil het zien, al is het maar voor een keer.
Wat maakt deze wereld rond de figuur die ik later als man zou smadelijk in het huwelijk verwerpen zo speciaal, zo modern en zo veel meer aansprekend.
Nooit heb ik een zelfde man gevonden.
Alleen ben ik nu, het water loopt achter de muren van de kale ruimten waar ik in ben geworpen.
Zo ook op die middag, toen werd ik ook geworpen.
De duw en het gespetter.
Al die mensen, alles was voor niets.

Victor heette hij, dat was de naam die ik hebben moest.
Vele, vele jaren nadien vond ik hem.

De naam en de persoon die erbij hoorde.
Een mooie man, getroffen had ik het zeker.
Vooral als hij hetzelfde zou treffen als mijn lot.
Bang was ik en ging zwemmen, hard zwemmen.
Wedstrijden en gouden punten voor mijn kansen in het
wassende water.

Ik neem het snoepje door de versteken voorbij tijd
heen.
Uit de leven brengende vingers van die ene goede man;
mijn lieve Zwavelman.
Jij was het Melis, in een andere gedaante.
Je maakte kunst die dag, ik weet het zeker.
Mij heb je ook herschapen, naakt als ik voor je was.
Ik ben nog gelukkig als ik aan je denk.
Mijn gedachten worden weer verstoord door het
onreine dier Victor.
Laat me eens met rust!
Maak mijn hoofd vrij van hem.

‘Er zit een wezen onder het water, met lange klauwen en
scherpe tanden die onder het water op kinderen loert.’
Ze keek verbaasd en de andere kinderen lachten met
haar mee.

‘Hij heet Haantje Pik.’ probeerde Victor nog uit te brengen.

Wanhopig keek hij rond bij zoveel onwetendheid om zich heen.

De man wilde nu ook zijn duit in het zakje doen en lachte hem openlijk uit.

Iedereen lachte met hem mee.

Nu lach ik ook.

De ‘goddeloze’ eenkennige Victor.

De lacht als het harde masker van de vrees.

Een nieuwe ervaring van een matte afgeleefde morgen zonder dagenraad.

Er was iets bijzonders aan de hand.

‘Als jullie allemaal meewerken, krijgt iedereen een snoepje.’

Het blonde meisje likte haar lippen af en keek verwachtingvol naar Victor.

Even werd het ijzig stil.

Zo stil als mijn celkamer nu op dit moment.

Lief dagboek, slechts het geluid van de drukke weg klonk en het zacht klotsende loerende water tegen de modderige wal.

De minuten gingen drukkend voorbij zonder enige beweging.

Het meisje ging door de liefde van de man
verschrikkelijk mis.
Kon ik maar wat doen.
Kan ik nog iets doen dan met de vinger op de
achterblijver te wijzen?
De eeuwige achterhoedde.
Victor.

De man keek plotseling niet langer toe, maar duwde in
een wilde opwelling het meisje achterover in het water.
Spartelend dreef ze van de wallenkant af naar het
midden van de sloot.
Ze begon angstig nog wilder om zich heen te spartelen.
Schreeuwde om hulp met haar gezicht angstig wit
omhoog.
Druppels sproeiden omhoog in het ijl gekante zwerk
waar haar ziel al leek te gaan verkeren.
'Help mij dan, ik kan niet zwemmen.'
'toe dan, snel...'
De druppels gleden van haar verschrikte huid.

'Vlug pak deze tak, riefen de kinderen wild.'
Er was veel rumoer en verwilderde blikken.
Takken en de beste wil van de wereld konden haar niet
meer bereiken.
De man keek schaapachtig toe.

Ze bleef maar spartelen, totdat ze niet meer bewoog.
Haar gezicht en uiterlijk waren nog witter dan sneeuw.
Het gelaat verstrakte.
Na een strijd van vele minuten had het leven haar
opgegeven.
De sloot had haar een nat graf gedolven.
Haantje Pik.

‘Wat heb je gedaan.’ beet de man Victor toe.
‘Het had zo mooi kunnen zijn.’
Uiteindelijk haalde de man het trieste lichaampje naar
de oever.
Hij stapte daarvoor in het koude water.
Victor: ‘Dat had u beter gelijk kunnen doen.’
Het gezicht van mijn jongen verbeet zich bij de
schaapachtige opmerking van de vreemde man.
‘Mijn vrouw gaat nu vast vragen aan mij stellen.’
mompelde hij voor zich uit.
Hij keek over zijn schouder naar achter.
Er werd even niets gezegd.
De eenzame man van het verlangen draaide zich om
naar iemand die tot dan buiten beeld was gebleven.

Frans de kompaan van Zwavelman bediende een
cameratoestel.

Deze Frans rommelde met wat een 'videocamera' heette te zijn.

'Heb je hem erop staan?'

Het gepruts aan het instrument hield niet op en Frans mompelde: 'Het ding doet het niet.'

Het was een nieuw ding en hij wist niet meer precies hoe het werkte.

Zich met een werpend gebaar verontschuldigend.

'Jammer van deze mooie zonnige dag.

Gisteren regende het nog.

Op een dergelijk dag staan de kinderen er niet mooi op.

Morgen moeten we nieuwe kinderen zoeken.

Deze zijn niet langer meer bruikbaar. '

'Nu verdienen we dus niets aan dit debacle?'

Zwavelman keek vuil naar zijn kompaan.

'Bedoel je dat ik al het werk voor niets heb gedaan', beet

Zwavelman zijn kompaan toe.

Kwaad loerde hij de kring kinderen rond.

Zijn blik bleef furieus op mijn Victor rusten.

'Jij hebt dit op je geweten, kleine jongen.

Jullie soort is altijd schuldig.'

'Als je gewoon gedaan had wat er was gezegd dat had ze nog geleefd.

Dan had je van mij een snoepje gekregen, waar je gedurende je hele leven jezelf op vast had kunnen zuigen.

Ik haat je kind.'

Er borrelde iets vreemds in Victor op.

Een profetie: 'Als je haar naar het ziekenhuis brengt en aan de monitor legt dan zal ze leven.'

'Wie ben jij?' riep de pedofiel verbaasd.

De man van de snoepjes keek vol afgrijzen naar Victor en sprak hardop met schelle overslaande stem.

Een streep leek de mond van Zwavelman, een lelijk litteken dat van woorden begon te etteren.

Hij schreeuwde Victor in zijn gezicht: 'Als je hier ooit iets van zegt dan zal ik je vinden en je ouders ook.'

Zijn verrotte adem bleef nog lang in Victors neus hangen.

De stank van 'Zwavel Man.'

Vanuit de verte stond een automobilist toe te kijken.

Met een camera had hij alles vastgelegd.

Wat een mooie jongen had hij gedacht, voordat het schouwspel zich ontrolde voor zijn cameralens.

Verbijsterd raadde hij de gedachten van de kleine man.

Vier jaar was hij de jongen die achterbleef aan de oever.

Hij zag de zwerm weggaan.

Samen met de groep kinderen verdwenen de twee uit het zicht van Victor.

Via het donkere tunneltje onder de weg door.